

A vörösbegy

Volt egyszer réges-régen valahol egy sűrű, sötét erdő. Annak a sűrű, sötét erdőnek a közepén volt egy kerek tisztás. Azon a tisztáson egy tavasszal kinyílt egymás mellett három hosszúkás levelű, nagyszirmú krókusz: egy sötétlila, egy fehér és egy sárga.

Arra repült egy fehér káposztalepke és megcsodálta őket:

- De szépek vagytok így hárman együtt! Hogy kerültetek ide?
- Én azért virítok itt fehérén, hogy megmutassam az embereknek, milyen a fény, ha lejön a Földre
- szólt az első virág.
- Én azért virítok itt sötétlilán, hogy megmutassam az embereknek, milyen a sötétség, ha lejön a Földre - mondta a második virág.
- Én pedig - mosolygott a sárga virág - azért nyíltam ki itt, hogy megmutassam az embereknek, hogy milyen az, amikor a fény legyőzi a Földön a sötétséget.

A lepke még szeretett volna beszélgetni a virágokkal, de hirtelen sötétség borult a tisztásra, és vészjóslóan megdördült az ég. A lepke ijedten repült biztos menedékbe. Pár pillanat múlva kitört a vihar. Szakadt a jeges eső, tombolt, sívított a fák között a szél, dörgött az ég, cikáztak a mennykövek. Az egyik villám egyenesen belecsapott a sárga virág kelyhébe.

A vihar, amilyen gyorsan jött, olyan hamar el is múlt, a fűszálak kiegyenesedtek, a falevelek vizesen csillogtak a napfényben, az állatok előmerészkedtek a rejtekhelyükről, csak a sárga virág feküdt derékbatört szárral a földön.

- Jaj, próbálj felegyenesedni! - mondták neki a társai - különben ki mutatja meg az embereknek, hogy milyen az, amikor itt a Földön legyőzi a fény a sötétséget?

De a sárga virág nem tudott megmozdulni. Hamar terjedt a hír az erdőben, egy-kettőre megtudta mindenki, hogy beteg a sárga virág. És mindenki szertett volna segíteni rajta, hogy legyen, aki megmutatja az embereknek, milyen az, ha a fény legyőzi a sötétséget itt a Földön.

Egy mókusz ugrott ki a tisztásra, egyenesen a sárga virág felé tartott. Valamit szorongatott a mancsában.

- Nézd csak, hoztam neked egy fenyőtűt. Talán ezzel újra ki lehet egyenesíteni a száradat.

De hiába próbálta: a fenyőtűvel nem lehetett kiegyenesíteni a virágot. Egy süni kocogott a tisztásra.

- Tessék, adok egy tüskét a hátamról. Talán ezzel ki lehet egyenesíteni a száradat.

De sajnos a süntüske sem segített.

- Csak egy dolog gyógyíthat meg engem - lehelte a virág - ha valaki hoz egy napsugarat és a kelyhemen keresztül beletüzi a száramba.

Nosza, szaladt az erdő összes állata, és valamennyi madarat odahívták a tisztásra. Talán közülük valaki tud hozni egy napsugarat.

Először a pacsirta indult el, aki mindig szédítő magasságokba repül föl. Nézték, nézték a madarak, ameddig látták, aztán vártak. De a pacsirta dolgavégezetlenül tért vissza.

- Túl messze van - mondta - nem bírja a szárnyam.

Bólogattak a madarak: ekkora szárnnyal tényleg nem lehet túl messzire röpködni. De talán, ha a sas megpróbálná ...

- Jó - mondta a sas - indulok. Hatalmas szárnya árnyékába borította a fél tisztást. Három nap, három éjszaka vártak rá a madarak a tisztáson. Akkor megjelent a sas, de inkább zuhant, mint repült.

- Nem - mondta - túl messze van. Ha én nem tudtam megjárni az utat, másnak sem fog sikerülni. A madarak lehajtották a fejüket. Egy kicsi szürke madár, akinek még neve sem volt, ezt gondolta magában:

„Kell, hogy legyen valaki, aki megmutatja az embernek, milyen az, ha a fény legyőzi a sötétséget a Földön.”

- Én lehozok egy napsugarat!

- Te? - nevettek a madarak - Éppen te? Ha a sasnak nem sikerült? Hiszen te még a pacsirtánál is kisebb vagy!

De a kismadár nem törődött a gúnyolódással. Csak a sárga virágot látta maga előtt és repült, repült egyenesen a Nap felé. Már úgy érezte, nem fogja bírni a szárnya, de nem akart visszafordulni, mindig a törött szárú virágra gondolt.

És egyszer csak odaért a Naphoz. Csőrébe vett egy sugarat és máris indult vissza. A napsugár melegítette, sőt később már égette a begyét. Szárnya fájt a fáradságtól. De csak repült, repült hazafelé, szorította csőrében a napsugarat.

Hét nap, hét éjszaka telt el, mire a kismadár visszatért a tisztásra. Nem várta senki, csak három virág volt ott, azok is aludtak. A kismadár óvatosan a sárga kehelybe csúsztatta a napsugarat, s ahogy a napsugár végigcsúszott a virág szárában, a virág azonnal felegyenesedett, szebben tündöklött, mint valaha.

- Mégiscsak lesz, aki megmutatja az embernek, milyen az, ha a fény legyőzi a sötétséget a Földön - örült a kismadár, pedig sajgott a begye. Meg is maradt a napsugár-égette nyom a szürke kismadáron - ő lett a vörösbege.